

Apáti Bence: A ballib sajtó hamis semlegessége

2022 október 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az ellenzéki újságírás függetlenobjektív identitása abszurd elképzelés

Bár a baloldali, ellenzéki sajtó szereti úgy meghatározni a rendes, tisztességes és demokrata polgárt, hogy az illető kizárólag akkor tekinthető rendesnek, tisztességesnek, valamint demokratának, ha minden percét az éppen aktuális hatalom kritizálásának szenteli, de azért ez a valóságban nyilvánvalóan nem így működik.

Ahogy egy művész is politizálhat, foglalkoztathatja a közélet, zavarhatják egyes politikusok vagy identitáspolitikai törekvések. A művész a liberálnáci vélekedéssel szemben nemcsak ellenzéki meg liberális vagy baloldali lehet, hanem akár keresztény meg konzervatív, jobboldali is, uram bocsá' kormánypárti. (Clintont és Obamát is imádták Amerika ballib színészei.)

Az alkotó természetesen nyugodtan szimpatizálhat az éppen aktuális hatalommal, a kormányzó erőkkel.

Az ugyanis nem úgy működik, hogy mondjuk a jobboldali, konzervatív érzelmű művész, amikor megnyeri a választást az értékrendjéhez közelálló párt, másnap reggel felkel, kissé álmosan és nyugősen belenéz a tükörbe, majd vadul elkezd gyűlölni azt a politikai tömörülést, amelynek az értékeivel az előző napig egyetértett.

Teljesen abszurd elképzelés, hogy egyik pillanatról a másikra értéktelen kacattá válnak az addig általa értékesnek ítélt gondolatok, célok, üzenetek, majd mondjuk a liberális művész nekiáll azért harcolni, érvelni, esetleg alkotni, hogy az a liberális értékeket valló párt, amelyikre leadta a szavazatát, bukjon meg, majd kerüljön hatalomra egy konzervatív.

Egy közélet iránt érdeklődő választópolgár azért szavaz az egyik oldalra, mert az a célja, hogy az általa kedvelt párt olyan világot hozzon létre, amelyben jobban érezheti magát, amely közelebb áll az értékrendjéhez.

Hihetetlen, hogy ezt magyarázni kell, ugyanis teljesen evidens dolgokról beszélgetünk, mégis szükséges, mert a magát függetlennek, objektívnek és értéksemlegesnek nevező újságok egy ilyen világot próbálnak hazudni nekünk most már több mint tizenkét éve.

Ha már értéksemlegesség: húsz évvel ezelőt a baloldali és a liberális újságok még nyílt lapokkal játszottak, nem voltak se párt-, se értéksemlegesek, a Népszabadság például teljesen nyíltan vállalta, hogy az akkor kormányzó MSZP-vel szimpatizál, vagy hogy baloldali értékeket képvisel, és így tett a Magyar Narancs és az Élet és Irodalom is, bár ezek a hetilapok inkább liberális szellemiségűek voltak, és az SZDSZ-t támogatták.

Nemcsak úgy a fű alatt, a sorok között, hanem teljesen nyíltan. Érveltek a baloldali gondolatok vagy a liberális eszmék mellett. Nem szégyellték magukat, nem rejtegették az identitásukat, nem árultak zsákbamacskát. Nem csapták be az olvasókat.

Ilyen típusú ellenzéki újságírás manapság egyszeren nem létezik. Illetve mégis: a Hírklubb, az Alfahír vagy Nyugati Fény ilyesmit csinál, pártpénzből készít vegytiszta pártpropagandát, ami egyébként a függetlenobjektív sajtót valamilyen furcsa okokból nemigen zavarja; úgy történik, mégsem a propagandával, a pártos újságírással van bajuk, hanem a Fideszszel.

De vissza az eredeti tárgyunkhoz. A Telex, a 444, a HVG vagy a 24.hu teljesen elengedte az őszinteséget a pártszimpátia és az értékrend tekintetében. Úgy tesznek, mintha pontosan egyenlő távolságot tartanának a jobbtól és a balról, a Fidesztől és a Momentumtól, amit mostanában azzal magyaráznak, hogy a sajtó legfontosabb feladata a hatalom ellenőrzése, az, hogy rökutyaként felügyelje a demokráciát és a jogállamiságot.

Érdekes tendencia az is, hogy a Népszava kivételével gyakorlatilag eltűntek a véleménycikkek, a publicisztikák; a HVG ugyan még közöl nagy ritkán effajta írásokat, de a Telex vagy a 444 csak szökőévente egyszer, és az anyagokat akkor is gyakran külsős szerzőktől rendelik.

Ezzel is azt a látszatot keltve, mintha őket kizárólag a száraz tények érdekelnék, mintha kizárólag az objektív igazságot képviselnék, amibe semmiképpen sem fér bele egy publicisztika. Az, hogy véleményük van egy adott eseményről, törvényről, intézkedésről, emberről vagy politikustól, nem fér bele a függetlenobjektív identitásukba.

A jelenség egyébként speciálisan magyar, azon belül is balliberális. Aki ismeri a nemzetközi sajtó világát, az pontosan tudja, hogy a publicisztika rovat minden nagy újság szerves és népszerű tartozéka, az olvasók szeretik, a

lapok pedig bátran le is közlik az írásokat, ahogyan attól sem félnek, hogy felvállalják, melyik párttal, vagy elnökkel, miniszterelnökkel szimpatizálnak.

Magyar társaik viszont nem, sőt úgy tesznek, mintha az újságírás eleve kizárná azt, hogy egy lap valamilyen mértékben elköteleződjön egy párt vagy egy ideológia mellett. Az előbb felsorolt újságok például a tendenciózus hírcikkeiken vagy megszólalóikon keresztül a sorok között azért mindig egyértelműen megüzenik, hogy mi a helyes, illetve a helytelen.

Csak a tudatlan olvasó nem látja, hogy mindegyikük baloldali, illetve liberális, a konzervatív, jobboldali javaslatokat, gondolatokat, törvényeket, illetve politikusokat mindennap megpróbálják nevetségessé tenni, kigúnyolni vagy épp gyűlölet tárgyává tenni.

Kristálytisztán látszik, hogy bár a függetlenség, az objektivitás, a semlegesség álarcát viselik, de úgy gyűlölik a Fideszt és Orbán Viktort, mint a patás a tömjénfüstöt.

Írásaikban a baloldali vagy a liberális ideológia mellett érvelnek, gondoljunk csak a migrációra, az LMBTQ-témákra, a történelmi egyházakra vagy akár az abortusz körüli vitákra.

Ellentétben azzal, ahogyan a balliberális sajtó mondjuk húsz évvel ezelőtől működött, ezt úgy teszik, mintha a témák melletti érvelés egyetemes igazság lenne, és elhallgatják, eltitkolják az olvasók elől, hogy szó sincs ilyesmiről, minden európai országban vagy éppen az Egyesült Államokban teljesen normális gyakorlat, hogy egy adott ügyet ideológiai okokból támogat vagy ellenez a jobb- és a baloldali sajtó.

Azonban Magyarországon a legolvasottabb balliberális lapok egy olyan hazugságot igyekeznek elhitetni az olvasóikkal, hogy nem létezik jobb- vagy baloldali újság és újságíró, kizárólag függetlenobjektívra meg kormánypropagandistára lehet osztani a két tábor.

Újfent kénytelen vagyok emlékeztetni az igen tisztelt balliberális kollégákat, hogy a kritikai újságírást az önkormányzatok, a főváros, illetve a főpolgármester esetében is nyugodtan lehet gyakorolni. Az ellenzéki vezetésű városok, kerületek és polgármesterek ugyanis kormányzó, értsd: hatalmi pozícióban vannak.

És persze repesve várom a fővárosi fenntartású színházak azon műveit, amelyek keményen kritizálják a pénzeket, támogatásokat és színházigazgatói székeket osztogató, nyelveket nem beszélő, hazudós, szankciópárti főpolgármestert.

Ha már írásomat a hatalmat kritizáló művészekkel kezdtem.

Borítókép: Mártha Imre, az FKF Nonprofit Zrt. felügyelőbizottságának elnöke, Karácsony Gergely főpolgármester, Tüttő Kata főpolgármester-helyettes és Szalmásy Miklós István, a Fővárosi Közterület-fenntartó Zártkörűen Működő Nonprofit Részvénytársaság (FKF Nonprofit Zrt.) megbízott vezérigazgatója (Fotó: MTI/Máthé Zoltán)

Apáti Bence - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
